

Rom 15, 7

7: Ta derfor imot hverandre, slik Kristus også tok imot oss, til Guds ære.

Derfor - altså for at Gud kan bli så enstonig og i hellighet opphøyet og lovprist som forrige vers taler om - ta derfor imot hverandre. "Ta imot" taler her (på samme måte som i kap. 14: 1) om i broderkjærlighet å ta seg av, ta inn til seg, omslutte, se på dem som brødre og søstre, medarvinger til Guds rike. Dette er motsetningen til å fordømme eller forakte dem (14: 3), og er avslutningen på det emnet apostelen har vært opptatt med helt fra begynnelsen av det fjortende kapitlet. Og hvordan vi så skal "ta imot" hverandre, har han derfor svært inngående forkynt i det forrige kapitlet. Men her blir det likevel framstilt ennå mer anskuelig ved at han holder dette dyrebare forbildet opp foran oss: slik Kristus også tok imot oss, til Guds ære.

Slik Kristus tok imot oss, slik skal også vi ta imot hverandre, omslutte hver og en som gjerne vil være en kristen, eller som søker i tro og liv å følge Kristi evangelium, - selv om vi kanskje ennå finner mange feil hos dem, både i oppfatning av Skriften, og i deres liv. Her taler apostelen til alle, både svake og sterke, når han sier: "ta imot hverandre". De sterke skal omslutte de svake som sine egne kjære nådesøsken, og ikke forakte dem på grunn av feil og mangler. Like omsorgsfullt skal de svake se på de sterke, og ikke omgående fordømme dem for deres mere frigjorte måte å leve på (14: 3, 22). Og nettopp fordi Paulus stiller Kristus fram som eksempel for oss, er det grunn til å se nærmere på dette.

"Kristus tok imot oss". Oss, fortapte syndere, som bare fortjente helvete, oss har han tatt inn under sin veldige nåde, og i sin evige fredspakt. Å, så glade og fylt av kjærlighet vi ville bli, hvis vi virkelig våknet opp for den nåden som ligger i dette! "Kristus har tatt imot oss" -! Og dette har han gjort "til Guds ære" sier apostelen! Det har ikke skjedd på grunn av noen fortjeneste eller verdighet hos oss, men for Guds æres skyld. I tid og evighet skal Herren Gud få stor lovprisning og ære for en slik nåde - at han har frelst og tar imot syndere. At det er dette som er meningen, ser vi av v. 8 og 9, der det sies at hedningene har grunn til å ære Gud for hans miskunn, på samme måte som "de omskårne" (jødene) for stadfestelsen av løftene som ble gitt til fedrene. "Kristus tok imot oss" - og det på så sikker en grunnvoll, inn under så stor en nåde, og inn til et så inderlig samfunn - som vi nok bør tenke grundig over, om vi ønsker å følge etter hans eksempel. For med den samme grunnvoll og på samme måte er det vi skal ta oss av hverandre.

Først bør vi da tenke gjennom på hvilket grunnlag det er at Herren tar imot oss, eller hvem det er han tar imot. For da kan vi også vite hvem det er vi også skal ta imot som brødre. Var det bare forstandige, feilfrie mennesker Kristus lot komme inn under sin nåde - mennesker som hadde alle ting rett både i liv og lære? Eller var det ikke nettopp syndere, de elendige og skrøpelige? Det er klart nok at han ikke tok inn i sin fredspakt frekke gudsfornektene - så lenge de stod fast på dette. Det er også klart at her tales det bare om de troende. Likevel står Jesu egne ord fast: "Hvis dere ikke omvender dere, skal dere alle omkomme på samme måte" (Luk 13: 3), og døperen Johannes' ord:

"Den som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se livet" (Joh 3: 36) osv. Men når disse frekke gudsforakterne søkte frelse, da ble de også straks tatt imot, og det ble glede i himmelen. Det var utelukkende syndere, blinde og uforstandige mennesker, Kristus kalte, åpenbarte seg for, og tok opp i sitt rike. Slik er Kristi sinnelag. Slik bør også vårt sinnelag være.

Men når de så er blitt benådet og har mottatt frelsen, hva var det som kjennetegner dem da? For det er jo egentlig dette spørsmålet dreier seg om. Bare vi forstår at noen er en av Jesu venner, så vil vi nok ta imot ham. Men det er akkurat dette vi drar i tvil når menneskene ikke er feilfrie, eller stemmer helt over ens med våre tanker og meninger. Da er det nok svært så nødvendig at vi én gang for alle lar denne sannheten synke dypt ned i vårt sinn; at disippelretten og nådestanden hos Gud aldri må vurderes ut fra noen som helst fullkommenhet i forstand, i troen eller i livet. Men utelukkende ut fra om det er en sjel som henger fast ved Kristus og hans evangelium, og ikke kan unnvære dette. Å, måtte vi endelig en gang virkelig oppfatte og la det synke dypt ned i oss, dette ordet: "Den som har Sønnen, har livet" (1Joh 5: 12), "og dette livet er i hans Sønn" (v. 11). "Alla dem som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn" (Joh 1: 12). Bare du finner dette hos et menneske, at det henger fast ved Jesus og ikke kan unnvære ham - at det er fattig og refset for sine synder, men søker og eier det evige liv bare i Kristus og hans evangelium, - så la det da være klart at her har du en bror eller søster i nåden. Så kan det mennesket for øvrig ha så mange eller forargelige feil og mangler som helst!

En annen sak er at denne broren ikke er fullkommen, at der ennå er mye hos ham som skal tuktes og helliggjøres. Men en kristen er han, din bror er han, benådet av Gud og tatt imot av ham. For det avhenger bare av at han henger fast ved Jesus, og stadig strekker seg etter bedre å kunne forstå og følge hans ord. Dette kan vi så lære ikke bare av de ordene vi nylig har gjennomgått, men også fra hele Skriften og alle de stedene hvor vi ser Jesus tar imot, eller vitner om noen at de er hans. Vi ser de var langt fra fullkomne, kunne mangle kunnskap om alt Guds rike. Men de var blitt kjent med Kristus og ville ikke slippe ham. Skulle så ikke vi ta imot dem som Herren har tatt imot? Skulle vi våge å forakte dem som eier Guds vennskap? Dette er det første vi burde huske i denne forbindelse.

Det neste er den fullstendige nåden og det inderlige fellesskap vi får med Kristus, når han tar imot oss, den omsorgsfulle kjærligheten han omslutter oss med. Også i dette skal vi jo følge etter hans eksempel. Da lærer vi også at det er ikke nok at vi én gang har tatt imot noen som en kristen, men så senere bare overlater ham til seg selv. Nei, vi skal elske ham inderlig, som en bror, for all evighet. Leve i et inderlig samfunn med ham, som en medarving til det evige liv. For slik har jo Kristus tatt imot oss. Han er ikke opptatt med å fordømme oss, men tar seg av oss som sine kjæreste venner, nettopp som "brødre" og "medarvinger". Har det inderligste samfunn med oss, og er så tett forenet med oss at han sier: "dere i meg og jeg i dere" (Joh 14: 20). Ja, så Skriften til og med sier: "Den som rører ved dere, rører ved hans øyestein" (Sak 2: 12).

På grunn av en viss villfarelse og satanisk innskytelse hos Peter kunne nok Kristus si til ham: "Gå bak meg, Satan! Du er til anstøt for meg" (Mat 16: 23). Men dette var i en spesiell situasjon som oppstod,

og gjaldt konkret den spesielle fristelsen Peter ble utsatt for. For øvrig var Peter med alle sine feil en kjær disippel for Jesus. Av dette skal vi nok også lære at en bror kan være inntatt av så pass skadelige og fordreide holdninger, at vi ikke uten selv å bli skadet kan opprettholde samfunnet med ham. Da må vi isteden si som Herren: "Gå bort fra meg! Du er til anstøt for meg." Men det er da bare av denne ene årsak, at han er til anstøt for meg, ikke på grunn av feil eller mangler i oppfatningen eller livet hans. Nei, så lenge han tross alt er en kristen, en sjel som lever på Kristus, så må jeg alltid omgås ham som en kjær bror - om han så alltid bærer på mange feil og fall. Dette lærer Kristi eksempel oss.

Han er ikke nådig mot oss bare når vi lever et pent og kristent liv: Apostelen sier; "Hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige" (1Joh 2: 1). Han er ikke en hyrde som bare har omsorg for de friske sauene. Hans kjærlighet brenner særlig for de sauene som har feil eller mangler. Det ser vi når han taler refsende til sine underhyrder: "de svake har dere ikke styrket, det syke har dere ikke legt. Det som er sønderbrutt har dere ikke forbundet, det bortdrevne har dere ikke ført tilbake ... Men med vold og med hårdhet har dere hersket over dem" (Esek 34: 4). Her ser vi Kristi sinn og hjertelag for oss. Det er ikke de friske, men de svake, ikke de sterke sauene, men de syke, ødelagte og de som har forvillet seg, han tar seg av. Og det med en så inderlig kjærlighet at han også brenner av nidkjærhet mot dem som ikke gjør det samme mot sauene hans.

Men hvorfor har han dette sinnelaget overfor oss? Hva er det som har gjort oss fortjent til dette? Han gjør alt dette bare "til Guds ære" sier Paulus. "Dette gjør jeg ikke for deres skyld, men for mitt hellige navns skyld" sier Herren. "I kjærlighet har han forutbestemt oss til å få barnekår hos seg, etter sin viljes råd, til pris for sin nådes herlighet" (Ef 1: 4 flg.). I all evighet skal han her på jord og i himmelen få sin største lovprisning for akkurat dette; at han frelste og tar seg av syndere. Her i livet er det ikke noe Guds barn lovpriser ham så høyt for som hans miskunn, hans nåde, langmodighet og barmhjertighet. Og himmelen skal gjenlyde av alle frelste synderes lovprisning for akkurat samme nåde, slik vi ser i de saliges lovsang (Åp 5). De liksom glemmer alle andre Guds velgjerninger, og synger bare om hans frelsende kjærlighet.

Men så ser vi altså hvordan Herren også brenner av nidkjær harme overfor de hyrdene som ikke tok seg av de svake og syke, de som hadde kommet bort, men bare "med vold og med hårdhet hersket over dem". Da skjønner vi at det ikke bare er underhyrdene hans dette gjelder. Det er også hver eneste kristen han vil skal vise sauene hans akkurat samme omsorg som han selv har for dem, slik at det er akkurat de svake, de syke og bortkomne sauene vi skal ta oss av. Og når det ikke en gang hos Gud finnes noe som skal bli lovprist så sterkt som hans miskunn, da burde vi også skjønne at også hos oss skal dette være en dyrebar egenskap. Derfor sier jo også Kristus: "Vær derfor barmhjertige, slik som deres Far også er barmhjertig" (Luk 6: 36). Her ser vi hvor ukristelig det er når mange til og med i Kristi navn bare forakter og kritiserer kristne som feiler, og ikke løfter en finger for å hjelpe dem. De bare klandrer og dømmer dem, selv om disse som feiler tross alle sine feil henger fast ved Herren og lever under hans nåde.

Å forsøke i kjærlighet å formane og hjelpe dem til å leve annerledes, eller alvorlig advare de lettsindige og vise fra oss de ubotferdige og trassige, det er noe annet, det er kjærlighet. Men bare på avstand å forkaste, forakte eller fordømme dem som i sin skrøpeligheit feiler, det strir så fullstendig mot Kristi sinnelag, som vi nå har sett. En dag skal han da også tale med oss om slike ting, hvis vi ikke vender om. For hans nidkjærhet brenner som en veldig ild for sine fattige små. En dag skal han si til oss: "Hvis dere ikke har gjort det mot en av disse mine minste brødre, har dere heller ikke gjort det mot meg" (Mat 25: 40).

Må så hver éne kristen legge den lærdommen på hjertet som apostelen nå har gitt oss i denne teksten og i hele det forrige kapitlet! Denne lærdommen hører til den høyere visdom som ikke så mange har, men som det er desto større grunn til å strekke seg etter. I motsatt fall kommer vi nok snart til å forgripe oss på Kristi mest dyrebare eiendom, såre og ødelegge de stakkars sauene som han har ofret livet sitt for. Da kommer vi til å skape splittelse, blir en hindring for at Guds ord slipper til i menigheten m. m. Hvis vi derimot tar denne lærdommen inn over oss, kommer vi til å bli til stor nytte for Guds menighet, og bidrar til samdrøktighet, kjærlighet og vekst i all Guds nåde. Må så Herren hjelpe oss til å både huske og adlyde denne formaningen vel: "Ta derfor imot hverandre, slik Kristus også tok imot oss, til Guds ære"! Ja, Herren hjelpe oss! Herre, forlat oss alle våre fall, og gi oss som din gave også denne kjærlighetens og visdommens nåde!